

Vestitorul

numelui lui Iehova

"Străjerule, cât mai este din noapte?"

Isaia 21.11

Revistă periodică — anul 2 — No. 6

15 Martie 1933

— BUCUREȘTI —

Conținutul :

Pagina

Bunătatea Lui	83
Mândrie contra lui Dumnezeu	89
Taina Treimeii	91
Organizația tipică a lui Dumnezeu	93
Brațul lui Iehova	95

Voi
îmi
sunteți
marfori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 45:12

© W.T.B. & C.S.

Această revistă vrea să dea ajutor omului pentru a cunoaște scopul lui Iehova Dumnezeu care este relatată în Biblie. În principiu conține acele lucruri biblice, cari sunt spre ajutorul martorilor lui Iehova. Aceasta îi face capabili pe cititori pentru studii biblice regulate și se va îngriji și pentru învățători la acele persoane sau grupuri, cari se ocupă sinceri cu studierea Bibliei. Este potrivită pentru vestirea prin radio, pentru conferințele publice și articole pentru înțelegerea textelor scripturale.

În vestire, această revistă ține strict de principială numai Biblia. Este neatârnată de confesiunile, sectele, partidele sau dela alte organi-

zațiuni lumesti. Stă fără îndoială, cu toată puterea de partea Impărăției lui Dumnezeu care se va înlemeia sub Cristos, Regele iubit. Nu are docme ci din contră, invită pe toți ca să-i studieze conținutul cu îngrijire și cu ochi critici pe baza Sfintei Scripturi. Nu se amestecă în nicio discuție și nu comunică lucruri individuale.

Aceia cari cercetează serios Biblia, însă nu pot plăti revista, din cauza sărăciei, mizeriei sau a nenorocirii, pot primi revista gratuită, întrucât o cer odată într'un an, în luna Decembrie și arată cauza trimiterii gratuite. Noi stăm cu bucurie în ajutorul lipsiților, însă pretinde regula expedierii, ca să fie cerută în scris, trimiterea odată într'un an.

Serbarea memorabilă

Dupăcum cuvântul lui Iehova descoperă martorilor săi timpul potrivit pentru serbarea amintirii morții Domnului în anul 1933, este *duminică 9 Aprilie* seara după orele șase. Aceasta o facem cunoscut dinainte, pentruca membrele „servului ales” al lui Iehova depe întreg pământul să poată face pregătirile necesare pentru serbarea în unitate a sărbătoarei. Societatea dorește să știe câți au luat parte la serbare. În scopul acesta rugăm

cu stăruință pe secretarii grupelor, ca imediat dupăce a avut loc serbarea, să raporteze Biroului din țara respectivă a Societății. Tot așa să facă și pionerii și frații singuraticii cu rapoartele lor. Astfel de frați cari locuiesc într'o țară, care nu aparține sub nici un Birou local, să trimită raportul direct la Societatea din Brooklyn.

W. T. din 15 Februarie 1933.

Zilele de mulțămire a rămășiței

Timpul dela 8 până la 16 Aprilie a. e., a fost ales, pentruca martorii lui Iehova peste întreg pământul să aibă ocazie să-și exprime în măsură deosebită mulțămirea lor față de marele și bogatul Iehova. Serbarea memorabilă a morții Domnului nostru Isus se va ținea în seara zilei a doua a acestui period de mulțămire. Fiindecă aceasta cade chiar pe Duminică, așa înainte de participare la cină rămășița poate să folosească întreaga sau cel puțin după amiaza zilei de sâmbătă și ziua de Duminică spre mărirea Numelui său în serviciul de mărturie. Dacă membrele credincioase a rămășiței lui Iehova prelungirea își vor da silință să facă aceasta, atunci numărul celor

ce vor lua parte acuma la serviciul activ va fi mai mare decât numărul celor din anul trecut.

În cursul săptămânei ce urmează după Cina Domnului întregă rămășița păstrând în inimă binecuvântările serbarei memorabile, i se dă marele privilegiu, ca după posibilitate cel mai mult timp să-l folosească la aceea, ca să-și demonstreze mulțămirea față de Iehova mergând cu vestea din casă în casă și astfel împreună cu săracii lumii acesteia să ia parte la acele lucruri bune, pe care Iehova le-a pregătit de ospăț pentru rămășița sa.

W. T. din 15 Februarie 1933.

Bunătatea Lui

„Cât de scumpă este bunătatea ta, Dumnezeule! La umbra aripilor tale găsesec fiii oamenilor adăpost”. — Psalm 36:7.

BUNĂTATEA lui Iehova se face cunoscut servului său, și atunci să simte sub sent și se bucură în speranță. Dumnezeu nu e îndatorat să înlindă oareșcari bunătăți nici unei creaturi pământești, și totuși se îndatorează de bunăvoie și desinteresat printr'un legământ, ca să păzească pe toți aceia, cari îl iubesc și îl servesc. Bunătatea lui este favoarea lui plină de iubire arătată creaturilor sale în mod neegoist. Iehova nu trage nici un folos din favoarea arătată creaturilor sale, prin urmare toate manifestările sale de favoare sunt câte o demonstrație a bunătății lui Dumnezeu. Cel Prea Înalt „este bun și cu cei nemulțămitori și cu cei răi”, însă cu toate acestea, creaturile egoiste disprețuiesc bunătatea lui Dumnezeu, și merg înainte pe calea lor rălăcită. (Luca 6:35) Dumnezeu a fost bun față de Lucifer, care a fost înzestrat cu slujba promițătoare și de răspundere ca păzitorul omului în Eden, pe care însă lăcomia ce a prins rădăcini în inima lui l-a condus la niște fapte de o răutate nemărginită. Multe alte creaturi au urmat pe calea lui Lucifer, și s'au deslătat pe calea nelegiurii. Aceia însă, cari prețuiesc bunătatea lui Dumnezeu, se bucură în Domnul și cu bucurie umblă în lumina lui.

„Când Domnului, Dumnezeu i-a plăcut să dea poporului său o cunoștință a „omului fărădelegii”, și că unde s'ar găsi, atunci a explicat multe altele țesute necunoscute până atunci. Din pas în pas Domnul descoperă adevărurile sale celor ce-l iubesc; și aceasta o face îndatăce a sosit timpul pentru înțelegere, și exact atunci, când poporul său simte o deosebită lipsă pentru lămurirea aceasta. Intre explicările profetice sunt și psalmii, care s'au scris în trecut pentru mângăierea rămășiței de pe pământ. Intre psalmii, care sunt a se aplica pe timpul prezent, este și psalmul treizecișisaselea. Nu se putea prețui cumsecade și nici înțelege până ce Domnul nu a explicat poporului său înțelesul „omului fărădelegii”. Psalmul descoperă pe „servul rău” față de „servul credincios și înțelept”, și Iehova lasă să strălucească o lumină peste aceștia amândoi. El nu voește să îngăduie pe Satan și pe servii lui mai mult să gospodărească în taină și ascuns și neobservat, însă în acelaș timp lasă, ca „servul lui credincios și înțelept” asemenea să cunoască aceasta lămurit.

David, servul lui Iehova”. Afară de acest al 36-lea psalm numai unul este anume cel al 18-lea, care are un asemenea titlu. Despre psalmul al 18-lea se spune, că cuvintele acestui psalm au fost rostite și cântate către Iehova, și anume în zilele când David a fost scăpat prin Iehova din mâna tuturor dușmanilor săi. Atât cel al 18-lea, cât și cel al 36-lea vorbesc despre un pericol amenințător pentru unșii lui Iehova, și despre nimicirea dușmanilor lui Dumnezeu. Intrucât experiențele lui David preumbresc aceleas experiențe pentru servul lui Iehova, rămășița, astfel a înțelege psalmul 36 este o hrană la timp pentru martorii lui Iehova, care într'un timp de mare pericol pun mărturie despre Numele lui.

„Cu multă vreme înainte a lăsat Iehova pe profetul său să scrie: „Iată pe servul meu, pe care îl sprijin”. (Isaia 42:1) Abia numai nu de mult se poate înțelege înțelesul acestei profeții din grația lui Dumnezeu. Faptul, că Dumnezeu promite să sprijinească pe servul lui, este o dovadă convingătoare pelângă aceea, că servul va fi atacat cu îndârjire din partea dușmanului, și că este de lipsă intervenția unei puteri dumnezeiești pentru serv, pentru a-l ocroti și a-l păzi. Iehova face de cunoscut Sionul, care este organizația lui, și care dă naștere servului său; și el face de cunoscut și pe organizația lui Satan, care cu toate forțele sale își dă zor, să nimicească pe clasa servului credincios. Domnul face aceasta, pentruca nimeni dintre cei ce-l iubesc să nu rămână în întunec. „Omul fărădelegii” va fi recunoscut ca o unealtă în mâna lui Satan, care va fi folosit de el în modul cel mai infam, ca să cauzeze nimicirea acelor, care sunt credincioși față de Dumnezeu. Iehova însă descoperă cu totul clar acestor credincioși îngrijirile sale găsite cu cale pentru păstrarea și susținerea rămășiței. Numai unșii lui Iehova pot să prețuiască cum se cade în timpul prezent următoarele cuvinte profetice rostite de David: „Iehova este stâncă mea și cetatea mea și mântuitorul meu; Dumnezeul meu, stâncă mea, la care voi căuta adăpost, scutul meu și cornul mântuirii mele; turnul meu înalt. Pe cel vrednic de laudă, pe Iehova l'am chemat, și de neamicii mei m'am mântuit”. Clasa servului credincios al lui Iehova poartă acuma numele pe care gura lui Iehova l-a dat servului său, anume „martorii lui

„Să observăm titlul psalmului 36, anume: „Dela

Iehova". Aceștia împreună formează partea vizibilă a organizației lui Iehova de pe pământ, și ei înțeleg și vorbesc cu sinceritate și cu bucurie: „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost”. — Proverbe 18:10.

* Rămășița știe precis, că hrana spirituală, pe care Iehova a pregătit-o pe masa sa (a Domnului), este o condițiune vitală pentru existența rămășiței; și că hrana aceasta trebuie să o folosească și să urmeze cu ascultare calea, pe care Domnul a stabilit-o pentru ea, pentru că servul să poată câștiga aprobarea definitivă și deplină a lui Iehova. Din motivul acesta credincioșii se bucură foarte mult de descoperirea profeciilor, și ei știu, că lucrurile aceste scumpe nu vin dela oameni, ci dela Iehova Dumnezeu prin mijlocirea Fiului său scump.

* Sunt unii de aceia, cari au avut odinioară o cunoștință a adevărului, în măsură cum s'a putut înțelege atunci, cari însă s'au opus descoperirii și împlinirii prezente a profeciilor. Ei nu pricep înțelesul profeciilor și nici nu le pot înțelege, deoarece sunt în contradicție cu lucrurile, pe cari Dumnezeu lasă să se efectueze. După ce acești răi s'au deslăcut dela adevărul prezent: stăruiesc pe lângă învățătura, că Dumnezeu tot adevărul său l-a descoperit printr'un singur om până la anul 1918; și pentru aceasta se mulțumesc ei cu aceea, ca să rămână în necunoștință cu privire la lumina ce se revărsă azi din templul lui Iehova. Astăzi — în timpul de cea mai mare strâmtorare — aceia, cari au neglijat să țină pas cu lumina, pot numai să se uite îndărăt la aceea, ce a fost descoperit înainte de începutul strâmtorării lor. Ei nu au nici un conducător deosebit într'un timp de cel mai mare pericol și necaz. Deoarece nu dau ascultare luminei, astfel sunt împotriva servului uns al lui Iehova și prin urmare contra Domnului, exact cum a prezis aceasta Isus: „Cine nu este cu mine, este împotriva mea, și cine nu strânge cu mine, risipește”. — Matei 12:30.

* Psalmul treizecișisaselea descoperă un contrast marcant între „omul fărădelegii” și „servul credincios” al lui Iehova, însă contrastul exprimat este între nelegiuirea unuia și credincioșia și dreptatea celuilalt. Adevărurile acestea nu se puteau înțelege înainte de venirea timpului pentru înțelegerea lor și acesta este timpul stabilit de Dumnezeu pentru împlinirea lor. Prima parte a psalmului este o descriere, care descoperă inima îngrozitoare și infamă a celui nelegiuit; partea mijlocie a psalmului pertractează bunătatea lui Iehova; partea a treia a psalmului este o rugăciune adresată lui Iehova, pentru că pe mai departe să ocrotească și pe aceia, cari îl iubesc, și să-i scape de năvala dușmanului, și să continue, cu arătarea bunătății sale față de credincioși. Psalmul încheie cu o declarație, că dușmanul va fi nimic. Este fapt cunoscut, că David a fost un profet; și ce a scris de multeori întrece granița experiențelor sale proprii, se referă însă la împrejurările, prin cari trebuie să treacă „servul credincios și înțelept”. David a declarat, că el a

scris după cum spiritul lui Dumnezeu l-a îndrumat; de aici știm, că cuvintele scrise de el nu au fost niște cuvinte ale unui om imperfect, ci au fost dictate de spiritul lui Iehova. — 2Samuil 23:1, 2.

Cei nelegiuiți

* Să observăm, că psalmul începe cu o sentință împotriva celor nelegiuiți. Dacă o creatură a fost luminată din partea Domnului și după aceea neglijează sau se codește, să umble în lumina aceasta, întrucât creatura nesocotește sau disprețuiește lumina, atunci cu totul sigur se va socoti în rândul celor nelegiuiți. Satan este cel mai nelegiuit, și cei ce de bunăvoie umblă în calea lui Satan, după ce au fost învățați de Domnul, se fac o parte a organizației Celui rău. Iehova arată bunătatea sa creaturii sale, și în urma acestui fapt, creatura va fi luminată. Creatura care prin primirea unei astfel de bunătăți este influențată în mod potrivit, va umbla cu umilință și smerenie înaintea lui Dumnezeu și va umbla de acum înainte în lumină. Dacă însă o creatură este convinsă de importanța ei proprie, atunci de necesitate din ce în ce mai mult va fi egoistă, și egoismul acesta face pe creatura să se poarte cu mândrie și sumeție înaintea lui Dumnezeu. Creatura devine apoi încăpăținată și umblă după cum îi taie capul și nu ține seama de voința lui Dumnezeu. În modul acesta se alătură lui Satan, cel nelegiuit. Versul întâi al psalmului 36 sună după traducerea Nițulescu: „Fărădelegile nelegiuitului zic în inima mea: Nu este temere de Dumnezeu înaintea ochilor săi”. Traducerea aceasta însă trece pelângă chestiunea, care se discută aici. Însă traducerea textului acesta de Schmoller și Rotherham, clarifică chestiunea. „Un cuvânt (oracol, prezicere) al nelegiuirii (fărădelegii) are nelegiuitul în inima lui. În ochii lui nu este nici o temere de Dumnezeu”. „Cătră cel nelegiuit vorbește păcatul din fundul inimei sale; nu este pe seama lui o temere de Dumnezeu, temerea de Dumnezeu nu are nici un preț în ochii lui!” (Schlachter) Se vede deci, că cel amintit aici este un nelegiuit și prin urmare se poartă în mod fărădelege.

Un oracol

* Ca o tălmăcire potrivită a cuvântului „oracol” poate să servească următoarea definițiune: „O vorbire sau solie venită sau pornită dela o putere nevăzută, dată ca răspuns la o întrebare”. Cuvântul dă de înțeles și locul, unde se primește solia sau vorbirea. În templul edificat de Solomon, oracolul se găsea în „partea cea mai lăuntrică a casei”, adică în Sfânta Sfintelor. „Și găli oracolul în fundul casei, ca să pună acolo chipul legii lui Iehova. Și oracolul avea în față douăzeci coți lățime, și douăzeci coți înălțime: și-l acoperi cu aur curat; și acoperi altarul cu cedru. Și Solomon acoperi casa pe din lăuntru cu aur curat; și întinse lanțuri de aur înaintea oracolu-

lui, și-l acoperi cu aur”. (1 Regi 6:19 -21) Acela era locul, unde preoții primiră vestile dela Iehova. Pavel care a vorbit despre avantajele iudeilor, a zis, că în toate privințele au avut un mare avantaj, „Căroră li s'a incredințat așezămintele (oracolele: trad. engl. lui Dumnezeu”. Iehova a ales pe toți profesii lui dintre iudei și a vorbit cu aceștia sau le dădu însărcinări. Aceste vești prețioase, care vin dela Iehova, servesc acumina binele aceloră, cari iubesc pe Iehova Dumnezeu și îl servesc. Deci un oracol este o vorbire sau o veste, care pune la cale sau îndrumază felul purtării unei creaturi.

¹⁰ Satan este dumnezeul fals, și pentru aceasta încearcă să contrafacă ceea ce prezintă în efectuarea scopului lui Dumnezeu. El face aceasta pentruca să amăgească și să abată pe creatură dela Dumnezeu. În scopul acesta a folosit și folosește și azi niște creaturi spirituale neleguite, ca să vorbească aceloră, cari doresc să asculte de ele și să le comunice vești. Aceasta întotdeauna a fost o parte constituantă în exercitarea religiei diavolești. Se spune despre preoții unei astfel de religii satanice, că ei primesc îndrumări dintr'o lume nevăzută, pe care apoi le transmit și altora, și în felul acesta preoții aceștia susțin, că stau în legătură cu un Dumnezeu. Cu toate acestea ei nu observă, că dumnezeul cu care stau ei în legătură, este Diavolul sau unul din ajutorii lui nevăzuți. Cu toate că obiceiuri satanice de aceste se exercită din partea tuturor nașunilor, aceasta totuș a avut loc în cea mai mare măsură — anume mai mult ca la oricare altă națiune — la grecii din vechime. Grecii au împărțit oracolele în următoarele trei clase: 1) O formă logică de prezicere, care pe baza regulilor stabilite pentru prezicătorie se pare să fie bine cugetată și științifică; 2) o formă exaltată, nebună a prezicerii exercitată de preoți, dacă sunt stăpâniți sau biruiți de un dumnezeu și se manifestă în furia astorfel de vorbiri (oracole); și 3) preziceri prin comunicare cu lumea spiritală, cunoscută de altfel și ca spirite rele. Precum știm, toate aceste preziceri vin dela Diavolul și ajutorii lui blestemați și au fost introduse și exercitate de oameni, pentru a aduce ocară pe Iehova Dumnezeu, și pe oameni să-i rețină dela aceea, ca pe Iehova să-l adoare și să-l servească cum se cuvine.

¹¹ Cum se poate deci spune după Schmoller și Rotherham: „un oracol al neleguirii are cel fără-delege în inima sa”? Trebuie să avem în vedere, că clasa tratată aici de psalmist odinioară a fost lămurită până la un oareșcare grad prin adevărul și spiritul Domnului. Psalmistul tratează pe clasa aceasta aici cași pe o singură persoană, care s'a făcut neleguită, deoarece s'a depărtat dela adevăr, și acumina urmează voința sa proprie care tronează în inima ei. Exprimat cu alte cuvinte, ea a devenit o creatură îndărălnică. Inima este aceea însușire a creaturii, care stabilește sau orânduiește calea pe care o apucă creatura. „Căci precum nepotrivire este în sufletul său, așa este

și el”. (Proverbe 23:7 trad. Nițulescu) „Omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura”. (Luca 6:45) Este voința sau hotărârea creaturii neleguite, pentru a-și realiza planurile sale egoiste, și anume cu disprețuirea desăvârșită a legii scrise a lui Dumnezeu; și pe baza aceasta pe drept se poate numi o astfel de făptură o persoană îndărălnică și neleguită. Ea va fi îndemnată la acțiune de poftele ei egoiste, și deoarece aceste sunt neleguite, astfel se poate spune pe drept, că în inima lui este un oracol sau un indemn al fără-delegii sau neleguirii, și aceasta îndeamnă pe creatură să lucreze. Ea nu cunoaște altă autoritate decât pe el însuși, și face tot ce-i stă în putință, pentru realizarea planurilor sale. Aceasta se pare să fie ideea de bază a expresiunii apostolului Pavel despre „omul fără-delegii”, când a scris: „Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”. Iehova vorbește cu autoritate și în acelaș fel neleguitul încăpăținat asemenea se exprimă cu o autoritate nerușinată. Despre Logos stă scris: Logos era un Dumnezeu. Și așa apare și cel neleguit ca un dumnezeu; un dumnezeu, care vorbește cu autoritate. Cuvintele sale sunt aduse la iveală prin egoismul lui încăpăținat, o vorbire (oracol) al neleguirii în mijlocul inimei sale, și aceasta îndeamnă sau stabilește felul purtării lui. Textul scriptural se pare să spună, că neleguitul amintit aici știe, că numele Iehova înseamnă „Vreau să fiu, ce doresc să fiu”. Prin urmare intenționat se pune în contradicție cu Dumnezeu, refuzând să țină seama de poruncile lui Iehova, și în înțelesul următor vorbește despre sine însuși: „Eu vreau să fiu, ceea ce doresc să fiu”. Oracolul neleguirii din inima sa îl îndeamnă și îl mișcă la fapte. El nu are deloc temere sau frică de Dumnezeu. Fiind el convins de importanța lui proprie, urmează poruncilor inimei sale egoiste. O forță de indemn în inima sa, care este neleguită sau contra legii lui Dumnezeu, îi stabilește purtarea.

¹² Nu ar fi potrivit, ca cuvintele psalmistului să le mărginim asupra creaturii naturale decăzute omenești, care a decăzut în urma păcatului original. Aplicarea ei mai importantă este asupra aceloră, cari odinioară au fost luminați. Neleguiții sunt aceia, cari odinioară, cel puțin până la un grad anumit, au fost luminați și apoi au nesocotit adevărul și l-au călcat în picioare. Din cauza aceasta Satan însuși este caracterizat ca „cel neleguit”. Cu toatăcă Satan a cunoscut pe Domnul Dumnezeu și poruncile sale, totuș a îngăduit, contra bunătății lui Dumnezeu, că egoismul său propriu i-a împietrit inima. Așa este și cu aceia, cari au primit luminarea adevărului dela Iehova, cari însă în urmă au îngăduit, ca Eul propriu să preia domnia. Nu bunătatea lui Iehova este ceea ce împietrește inima celui neleguit, ci este egoismul, care față sau în ciuda luminei bunătății lui Iehova lucrează, care împietrește inima creaturii. Stă scris că iubirea este cea mai mare. Iubirea este expresiunea desăvârșită a neegoismului, și

astfel egoismul este chiar contrariul iubirii, un egoism stăruiitor și activitatea lui nelegiuita arată, că creatura nu are iubire. Ajunge într-o stare, când „temerea de Dumnezeu nu are nici o valoare în ochii lui”. În solia sa către Romani cu privire la decăderea creaturii, apostolul Pavel citează aceste cuvinte a psalmului. Argumentul apostolului Pavel în Romani capitolul unu și trei se poate oricând aplica la cei decăzuți și depravați în general, însă aplicarea ei precisă și adevărată este aceea asupra acelorora, cari au fost cândva favorizați de Iehova, și cari din egoism au neglijat, ca să prețuiască această favoare. „Ființele n'au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite”. (Romani 1:28) A crede în adevăr cuvintele lui Dumnezeu înseamnă, a asculta de poruncile lui Dumnezeu și să nu fie condus de pofa lui proprie egoistă. Iehova poruncește creaturii, să-l recunoască pe el, să se încreadă în el și să asculte de el; și cei ce fac aceasta, vor fi favorizați de Dumnezeu. (Proverbe 3:5,6) Cuvintele citate mai sus a psalmului 36 și pe mai departe cele citate de apostol sunt a se aplica la „omul fărădelegii”.

¹³ Organizațiunea lui Iehova este u n a singura organizațiune și nu mai multe. Organizațiunea lui este o unitate desăvârșită: aceasta înseamnă, că fiecare cine aparține organizației sale și rămâne acolo stă alături umăr la umăr cu toți cei din organizațiune pentru cauza dreptății și spre preamărirea Numei lui Iehova. Toți aceștia recunosc, că privilegiul lor cel mai mare este, de a avea parte la justificarea Numei său. Iuseamnă mai departe, că îndrumările sau orânduirile care vin dela organizația lui Iehova, trebuie să fie urmate cu bucurie de fiecare din cei ce fac parte din organizație, și de fapt sunt și urmate. Cei ce refuză să dea atenție îndrumărilor lui Iehova prin organizația sa, și cari urmează pofelor lor egoiste, sunt nelegiuți; o stăruiță pe calea aceasta, va duce în sfârșit la clasa „servului rău” sau a „celor nelegiuți”. Aceștia sunt aceia, cari „au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s'au închinat făpturii în locul Creatorului”, este cu totul indiferent, dacă omul însuși este creatura ori altceva. (Romani 1:25) Toți cei ce primesc adevărul, sunt expuși mai mult sau mai puțin ispitelor de acest fel, și siguranța deplină și totală a tuturor acestora zace în Numele lui Iehova. Aceasta înseamnă, că mișii lui Dumnezeu care stăruesc cu credincioșie, peste toate altele, încontinuu vor ridica sus Numele lui Iehova, îi vor da cinste și recunoștință pentru adevăr și întotdeauna se vor bucura întru lauda și cântarea Numei lui Iehova. A cinsti și a lăuda o creatură pentru adevărul primit este dimpotrivă o necinstire a Numei lui Iehova și prin urmare o umblare pe calea fărădelegii. Cei ce rămân în organizațiunea lui Iehova, deacum încolo vor înainta în deplină armonie, și încontinuu vor cinsti Numele Celui Prea Înalt.

¹⁴ Versul al doilea a psalmului treizeciséșaselea după traducerea nouă sună: „Căci se măgulește singur în ochii lui, ca să-și săvârșească fărădelegea, ca să-și potolească ura”. Iar traducerea Nițulescu spune: „Căci fărădelegea oracolul îi măgulește vederea, cu nedescoperirea și nepedofșirea nelegiuirii sale”. „Omul fărădelegii” sau clasa celor nelegiuți cade jertfă amăgirilor sale proprii. Ea crede minciunii sale proprii. Apostolul exprimă această regulă în următoarele cuvinte: „Dar oamenii răi „vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși”. 2 Timotei 3:13) „Omul fărădelegii” este atât de mult ocupat cu scopul lui propriu, de a face rău acelorora, cari vestește solia împărăției, încât se consacrază cu totul și pe deplin lucrului acesta. Pentru aceea spune psalmistul: „Cuvintele gurii lui sunt mincinoase și înșelătoare: nu mai vrea să lucreze cu înțelepciune și să facă binele. În ascunsul lui se gândește la răutate, stă pe o cale care nu este bună și nu urește răul”. (vers 3, 4) Acest „serv rău” în felul purtării sale va fi îndrumat de oracolul fărădelegii din inima sa. El stă culcat în patul lui și născocoște mijloace, de a duce la îndeplinire scopul său, de a face ceva rău „servului credincios”. Cel nelegiuit pune pe oracolul său propriu în locul cuvintelor: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu”. El nu se știește, ca să vestească, -că Domnul va nimici pe aceia, cari cu credincioșie pun mărturie pentru Numele lui Iehova. Astfel dar „omul fărădelegii” este absolut împotriva organizațiunii lui Iehova.

A lăuda pe Iehova

¹⁵ Relevarea adevărului despre cei nelegiuți nu se face cu scopul de a face ridicol sau disprețuit o creatură oarecare. Desigur Iehova descopere unșilor săi aceste adevăruri despre cei nelegiuți, și lasă să se publice astfel de adevăruri, pentruca credincioșii să compare pe clasa aceasta nelegiuță cu bunătatea lui Iehova; și aceasta o face pentru prosperarea servului său. În armonie cu această afirmațiune stă scris: „Cei fără prihană vor vedea lucrul acesta, se vor teme”. (Psalm 52:6) Lumina lui Dumnezeu descopere pe cel nelegiuit precum și pe cel drept, și „lumina a fost semănată pentru cel neprihănit”. (Psalm 97:11) Adevărul face cunoscut credincioșilor, că unicul lor loc de adăpost și siguranță deplină este în Numele lui Iehova. „Cel neprihănit se bucură în Domnul și în el își caută scăparea; toți cei cu inima fără prihană se laudă că sunt fericiți”. (Psalm 61:10) „Cel fără prihană se va bucura la vederea răzbunării: își va scălda picioarele în sângele celor răi”. (Psalm 58:10) Pentru rămășița unsă, Numele lui Iehova, înseamnă cu totul deosebit scopul lui cu rămășița. Iehova a pus pe ea Numele său mare, și ea se bucură în Domnul Dumnezeu.

¹⁶ Psalmistul descrie apoi în mod autoritativ pe

rămășița unsă a lui Iehova, care petrece acum pe pământ, cum întonează un cântec de laudă pentru Numele Celui Prea Înalt. „Servul credincios” de pe pământ își întoarce fața dela cei ce fac fărădelege, și examinează apoi dreptatea lui Iehova. El cântă bunătatea lui Dumnezeu și o descrie ca fiind nemărginită ca cerurile întinse; el vorbește despre credințioșii lui Iehova care ating norii, și despre dreptatea lui cași niste munți uriași, care stau ca niste monumente neperitoare și vecinice pentru Numele lui Dumnezeu, și despre judecățile sale, ca de adâncimea nepătrunsă. Iehova este marele contractator de legăminte și cel care împlinește legămintele. Atât oameni cât și animale sunt cuprinse în legământul său. Satan, nelegiuitul, a făcut atât pe oameni cât și animalele necurate și le-a adus pe calea fărădelegii. Din pricina acestei fărădelegi atât oamenii cât și animalele au pierit cu ocazia potopului. O rămășiță însă atât din oameni, cât și din animale a fost salvată și trecută peste potop; și Dumnezeu spune, că în armonie cu legământul său la timpul său hotărît pe cei ascultători, atât pe oameni cât și animalele le va aduce înapoi la armonia cu el însuși (Cel Prea Înalt și va lăsa să locuiască împreună în armonie în pace spre preamărirea Creatorului. Nici o împotrivire și nici o răutate (neleguire, nu poate să zădărnicească scopul lui Iehova. Numele lui va rămânea pe vecie, și cei ce păzesc Numele lui, vor trăi. Servul însă, care are în inimă aceste mari adevăruri, cântă triumfal: „Iehova! până la cer se întinde bunătatea ta, credințioșii ta până la nori, dreptatea ta este ca munții cei înalți, judecățile tale ca adâncul cel mare; pe oameni și pe animale îi ajuți, Iehova!” -- Versurile 5, 6.

A d ă p ă s t

Clasa „servului credincios” vede și prețuește adăpostul, pe care i l-a pregătit Iehova, și continuă să cânte plin de veselie: „Cât de scumpă este bunătatea ta Dumnezeu! La umbra aripilor tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul casei tale, și-ți adăpi din șivoiul desfătărilor tale”. (Versurile 7, 8) S'a spus, că clasa amintită în textul citat mai în urmă ar fi „turma mare”. Cugelul acesta nu se întărește de Scriptură. În Scriptură numai foarte puțină mângâere găsim cu privire la „turma mare”, deoarece tot ce a fost scris dinainte timp s'a scris pentru mângâerea rămășiței credincioase. „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca prin răbdarea și prin mângâerea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”. (Romani 15:1) Rămășița lui Dumnezeu s'a întrunit acum pe muntele Celui Prea Înalt. Cel nelegiuit și-a dezvoltat gata de luptă forțele sale militare contra lor. Puterea Celui nelegiuit a fost concentrată acumă contra rămășiței, și se pune acumă în aplicare orice metodă viclan, înșelător și nelegiuit, pentru nimicirea celor credincioși. Acești credincioși însă găsesc adăpost în Numele lui Iehova.

„Turma mare” nu va găsi niciun adăpost de acest fel. (Zaharia 11:2) Scriptura este plină de promisiunile prețioase a lui Iehova, că el va păzi pe aceia, cari îl iubesc și îl servesc. Cel Prea Înalt și-a pus în activitate bunătatea sa față de credincioșii lui și pe rămășița a adus-o în locul siguranței și în locul de adăpost sigur. (Psalm 91:1, 2) Pentru a putea rămânea în locul acesta sigur de adăpost, rămășița trebuie să țină seama de calea și soarta celui nelegiuit, și să aibă grije, ca să ocolească calea celui nelegiuit, să fie mereu credincioasă și devotată lui Dumnezeu și bunătatea sa să o prețuiască în mod cuvenit. Domnul Isus, ca marele executor și reprezentant al lui Iehova este în templul său și judecă amăsurat voinței Părintelui său. Stă scris: „Ochii lui privesc, și pleoapele lui ceareă pe fiii oamenilor. Domnul ceareă pe cel neprihănit”. Psalm 11:4, 5. Judecata începe la casa lui Dumnezeu, și judecata din templu este care separa pe cei nelegiuiți de cei credincioși și drepti; și Domnul aduce pe cei credincioși în locul siguranței.

18 Casa lui Dumnezeu amintită de psalmist este o casă regală și proviziunea bogată a acelei case este numai pentru cei unși și credincioși. Numai membrele profeției regale mănâncă depe masa bogată a Domnului. „Și eu vă rânduiască împărăția, precum mi-a rânduit Părintele meu; ca să mâncați și să beți la masa mea în împărăția mea, și să ședeți pe scaune, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Izrael”. (Luca 22:29, 30) Fiii unși ai lui Dumnezeu care petrec acumă pe pământ, poartă Numele lui Iehova și s'au refugiat în turnul cel tare pregătit pentru dânsii, care turn este Numele lui Iehova. Ei au fost aduși în locul siguranței, și li s'a dat adăpost sub aripile sale. Rămășița credincioasă vede și prețuește aceste lucruri prețioase dela venirea Domnului la casa lui Iehova. Ei continuă să bea apa aceasta a vieții și să tresalte de bucurie. Intrucât „servul credincios” știe, că lucrurile aceste prețioase vin dela Iehova, și că Iehova în exercitarea bunătății sale, lucrurile aceste scumpe le-a pregătit pentru aceia, cari îl iubesc, cântă rămășița: „Căci la tine este izvorul vieții, în lumina ta vedem lumina”. -- Vers 9.

19 Lumina lui Iehova strălucește asupra templului său, și luminează pe aceia, care fac parte din templu, și face să le bucore inimile. Credincioșii pun mărturie despre acest fapt. Iehova le-a dăruit înțelesul Apocalipsului și a lui Ezechiel, pentrucă a sosit timpul său stabilit pentru aceasta. Iehova dă lumină și credincioșii trag folos din ea.

O rugăciune

20 Rugăciunea este un privilegiu binecuvântat, de care se bucură fiii unși ai lui Iehova. Aceștia știu că nici o forță sau silnicie nu poate să i se opună cu succes lui Iehova. Cei din rămășiță văd, că tot ceeace au, și toate de care se bucură și tot ceeace speră să mai primească, trebuie să vină dela Iehova și de fapt chiar dela El vine,

și aceasta o primese, deoarece El le arată bună-tatea sa. Ei se tem de Dumnezeu, și doresc tare ca să-i fie plăcuți și să rămână pe vecie în fa-voarea Lui. Rămășița se roagă prin urmare: „In-lindefi necurmat bună-tatea peste ceice te cunosc, și dreptatea peste cei cu inimă neprihănită”. (vers 10) Numai cei ce cunosc pe Iehova și au o inimă neprihănită se roagă potrivit și sunt siguri, că vor primi un răspuns favorabil. Ei revendică pen-tru sine pe drept și următoarele cuvinte a bună-tății lui Iehova: „Iehova păzește pe toți cei ce-L iubesc”. -- Psalm 115:20.

P e r i c o l

²¹ Nu există nici o asigurare necondiționată și definitivă, că unul, care este adus în templul lui Iehova, acolo va și putea rămânea necondiționat pentru totdeauna. Intrucât membrii rămășiței de pe pământ în corpurile lor omenești sunt expuși la influențele dăunătoare care-i înconjoară, astfel pe calea lor pândește încă pericolul. Rugăciunea ro-sită de ei, care este semnată în versul 11, des-copere existența unui pericol, pe care scriitorul psalmului îl exprimă în felul următor: „Să nu m'ajungă piciorul celui mândru, și să nu mă pună pe fugă mâna celor răi”. Domnul declară: „Mân-dria merge înaintea picirei, și trafia merge înain-tea căderii”. (Proverbe 16:18) Ce ar putea face pe om mândru, dacă nu egoismul? A eugeta mai mult despre sine, decât ar trebui, este mândrie și cauza unei atitudini trufașe. Astfel mândria este rodul egoismului și chiar contrarul iubirei. Cel ce într'adevăr iubeste pe Iehova, nu poate să fie mândru. Egoismul manifestat prin mândrie este acela, care pe unii i-a abătut în lagărul clasei servului rău. Domnul Dumnezeu dă credincioșilor săi sfinți o privire a celor nelegiuți și arată lu-crurile, cari i-au mână pe o cale greșită, pentruca credincioșii să poată înconjura o asemenea cale a nelegiuirei. Credincioșii cari văd aceasta umblă cu umilință înaintea lui Dumnezeu, și continuă să se roage: „Să nu m'ajungă piciorul celui mân-dru”. Această rugăciune a credincioșilor merge mână în mână cu privegherea, și unșii umblă cu prevedere și se codesc, ca să cinstescă vre-o oa-reșcare creatură și să se lina ei înșiși ceva presus; mai mult ei eugetă despre sine însuș ca de creatu-rile îndurării lui Iehova și Lui îi dau toată cinstea și mărirea.

²² Clasa servului rău va continua, probabil să folosească „vorbe dulci și cuvinte frumoase” și să încerce, ca pe cei credincioși să-i înduplece să cerceteze adunările clasei servului rău; ea va folosi apoi niște mijloace viclene, ca pe credincioși să-i abată dela organizația lui Dumnezeu. Cel ne-legiuit este un dușman josnic, și „omul fărădelegii” își trage obârșia din cel nelegiuit și din pricina aceasta este nelegiuit.

Aceștia vorbesc către credincioși în mod dispre-țuitor: „Voi lucrați pentru un sistem viclean de comerț cu cărți. Pentruce nu veniți la noi și să vă bucurați de o petrecere plăcută împreună?” Dacă cineva ar urma astfel de cuvinte, acela ar părăsi pe Dumnezeu și organizația sa. Pericolul acesta pândeste pe calea rămășiței, și pentru aceasta dă Domnul prin profet rămășiței sale următoarea rugăciune: „Și să nu mă puni pe fugă mâna celor răi”. Intoldeamna rămășița trebuie să aibă în vedere adevărul, că Iehova numai pe aceia îi păzește, cari îl iubesc, și cari continuă să-și arate iubirea față de El. Aceasta înseamnă însă o predare neegoistă față de Iehova și împărăția Sa. Pentru a păstra starea aceasta fericită rămă-șița încetinu trebuie să se înfrupteze din hrana spirituală, pe care Iehova a prevăzut pentru ea prin explicarea cuvântului Său. Ei trebuie să aprecieze privilegiul lor, de a fi fiii organizației Sale și să poarte Numele său, și în concordanță cu aceasta să urmeze cu sârguință îndrumările Sale. Zina justificării Numei lui Iehova a sosit, și toți cei ce rămân credincioși vor continua, ca cu bucurie să vestească Numele lui Iehova și să aibă o parte la justificarea Numei lui Ie-hova. Intrucât rămășița recunoaște că are lipsă mereu și necentenit de bună-tatea lui Iehova, se roagă plina de încredere, ca Iehova și pe mai departe să-i dea parte de această bună-tate; în acelaș timp rămășița se eugetă la cuvintele lui Isus, care se referă la timpul prezent: „Pentrucă Tatăl vă iubeste și va asculta rugăciunile voastre”. -- Ioan 16:26, 27.

²³ Iehova face acuma cunoscut credincioșilor, ce se va întâmpla în curând. „Vi le spun mai înai-te ca să se întâmple”. (Isaia 42:9) Iehova arată între altele, care va fi soarta celor nelegiuți. În armonie cu aceasta lasă pe clasa servului cre-dincios să cânte: „Cei ce fac fărădelege au și în-ceput să cadă; sunt răsturnați, și nu pot să se mai scoale”. (Psalm 36:12) Servul repetează a-cesse cuvinte dătătoare de ton a Domnului cu un accent deosebit. El vede, că cei nelegiuți au căzut cu totul și sunt prea neputincioși și slabi, ca să se mai ridice cândva. Aceasta va fi o justificare mai departe a Numei lui Iehova. Bunătatea lui Iehova cârmuește mereu peste aceia cari cu a-devărat îl iubesc și îl servesc. Impărăția a sosit. Forțele militare sunt întrunite pentru deciderea definitivă a chestiunii de discuție care de multă vreme așteaptă deslegarea. Dușmanul se pare să fie acuma tare și înfricoșat. În aparență rămă-șița credincioasă este amenințată de un mare pe-ricol, și totuș spune acuma cu deplină încredere în Iehova: „Numele lui Iehova este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost”. Iehova să fie lăudat pentru totdeauna!

Întrebări pentru studiul berean

- Alin. 1. Ce înțelegem noi sub bunătatea lui Iehova? Cui dăruiește El bunătatea sa? Cum îi răsplătesc bunătatea Lui?
- Alin. 2. Ce scop important a servit descoperirea „omului fărădelegii”?
- Alin. 3. Ce înseamnă cuvintele introductive a psalmului 18 și 36? Pe cine preumbrește aici David? Pentru ce este de o importanță deosebită cunoștința chestiunii acesteia?
- Alin. 4. Descrie starea rămășiței, care face aluzie la aplicarea profeției. Prețuiește rămășița cuvintele din Isaia 42:1; Psalm 18.2,3; Proverbe 18:10?
- Alin. 5. Explică, pentru ce apreciază atât de mult rămășița împlinirea actuală a profețiilor.
- Alin. 6. Luminează situația unora, cari au avut o cunoștință a adevărului, cari însă s'au luptat împotriva revelației și împlinirii profeției prezente.
- Alin. 7. În ce părți se desface psalmul 36? Pentru ce nu s'a înțeles și prețuit cum se cade mai de vreme? Putem acum ști, că este profeție, și că Iehova l-a dat rămășiței?
- Alin. 8. Care este relația între cunoștința clară și responsabilitatea? Explică existența celor două clase a acestora, cari au fost luminați de Domnul.
- Alin. 9, 10. Explică prin exemple din Scriptură înțelesul cuvântului „oracol”. Raportează cum a încercat Satan, ca să falsifice această trăsătură a îngrijirii dumnezeiești.
- Alin. 11, 12. Explică expresiunea „Un cuvânt (oracol al fărădelegii, are nelegiuitul în inima sa”. Arată limburil aplicarea acestor texte Scripturale. Cum explică Romani 1:28 existența unei clase, care a fost odată luminată, acum însă a devenit nelegiuită și care formează pe „omul fărădelegii”?
- Alin. 13. Explică catea apucată de clasa servului credincios care a adus-o la unitate deplină și la statornicie pe ea.

Alin. 14. Descrie, cum se explică activitatea „oracolului nelegiuitului” în inima „omului fărădelegii” și cum iese la iveală în procedura acelei clase.

Alin. 15. Arată, cum texte înrudite dau de înțeles scopul lui Iehova din care pricină le-a descoperit aceste adevăruri despre cei nelegiuiți.

Alin. 16. Ce schimbare apare în împrejurarea tratată în versul 5 a psalmului? Cine este acela, pe care psalmistul îl descrie acolo cu cuvinte profetice? Explică expresiunea „Pe oameni și vite ajută Iehova”.

Alin. 17, 18. Explică împrejurarea, care este cauzată de cuvintele în versul 7? „Ce arată cuvintele „belșugul carei Tale” și „șivoinul desfălărilor Tale?” Cine va fi dus în siguranță, și cine primește privilegiul deseris aici? În ce fel? Sub ce condițiuni se asigură menținerea pe mai departe a acestei stări de favoare? Care este rezultatul, dacă omul neglijează să îndeplinească această condițiune?

Alin. 19. Cum este a se aplica versul 9?

Alin. 20. Ce înțelegem sub rugăciune? Cui se asigură acest privilegiu? Pentru ce se roagă ei, pe baza indicațiilor versului 10?

Alin. 21. Unul care este adus în templul lui Iehova, va rămânea acolo? Explică pentru ce o clasă aprobată din partea lui Iehova se roagă în felul arătat în versul 11.

Alin. 22. Descrie purtarea infamă a clasei servului rău, care face necesară rugăciunea „Să nu mă pună pe fugă mâna celor răi”. Purtarea rămășiței este în concordanță cu rugăciunea pe care o adresează lui Iehova?

Alin. 23. Cine sunt cei amintiți în versul 12, cari fac fărădelege? Arată aplicarea expresiunii făcută asupra lor. Cum se explică aici textul anual?

W. T. din 15 Ianuarie 1933.

Mândrie contra lui Dumnezeu

ÎN ORICE timp, scopul evident al lui Satan a fost, ca să defaima pe Iehova Dumnezeu. Dumnezeu i-a îngădui să facă acest lucru, însă numai până la o graniță hotărâtă. Decăteori i-a părut Domnului de cuviință, l-a mustrat pe Satan, nu pentru ca prin aceasta să tragă folos cel rău, ci pentru a fi de folos omenirii, pentru ca aceștia să nu uite cu totul, că Cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, există de fapt.

La anumite timpuri, Satan a organizat stăpâniri mondiale, a căror semne caracteristice descopere metoda lui de organizare împotriva lui Dumnezeu. Egiptul, prima stăpânire mondială a fost distinsă prin bogăția și puterea ei militară. Domnitorii Egiptului adeseori erau îngâmfați peste măsură. Dumnezeu a măsurat niște plăgi grele peste unul din acești domnitori, când a liberal pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael, din

robia Egiptului. Assiria, o altă națiune mare, asemenea a exercitat o închinare diavolească și a defăimat pe Dumnezeu: Assiria a fost o putere mare politică. Babylon, cetatea cea mare, depăcum ne arată clar Scriptura, a preamărit îndeosebi pe elementele religioase a organizației Diavolului. Se va observa, că la toate aceste stăpâniri mondiale, puterile stăpânitoare au constal din trei grupări elementare, anume grupa stăpânitoare financiar-comercială, grupa domnitoare politică și reprezentanții religiei stăpânitoare. În stăpânirile aceste mondiale, rolul principal l-a jucat sau elementul comercial, ori cel politic, ori cel religios, fiecare element însă s'a pus în contra lui Iehova. În Egipt grupa comercială a fost cea mai tare; în Assiria grupa politică a avut conducerea, și în Babylon, elementul religios era în frunte.

Daniel, profetul lui Dumnezeu a comparat stăpânirile mondiale cu niște fiare, și în Apocalips, aceste stăpâniri asemenea sunt caracterizate ca atare. Pentru o stăpânire mondială nu se putea alege un simbol mai potrivit decât fiarele salvatice, deoarece istoria arată, că toate stăpânirile mondiale au fost bestiale, feroce și tirane și au fost folosite de Diavol pentru defăimarea lui Iehova Dumnezeu. Natural, că toate aceste stăpâniri au avut domnitori vizibili, însă domnitorul sau dumnezeul lor adevărat a fost Satan, Diavolul. Pe pământ numai o singură națiune a existat, care de fapt nu a făcut parte din clasa aceasta simbolică de fiare, și aceasta a fost națiunea Izrael. Ea a fost organizată de Iehova pentru propășirea poporului și folosită de El, ca să-și illustreze scopul cu omenirea prin icoane vii. Poporul Izrael însă nu a izbutit, deoarece era necredincios față de Dumnezeu; și atunci a devenit Satan dumnezeul lumii întregi. Toate aceste stăpâniri mondiale au fost unelte în mânele celui rău, și într'unul sau în alt fel s'au luptat contra desfășurării îngrijirii dumnezeiești pentru liberarea oamenilor.

Uneori pare să se fi văzut cașicum pŭterile celui rău ar fi învins și cŭtropit cu desăvârșire pe Dumnezeu dreptății. Inșă nicidecum nu acesta este cazul. Cel Atotputernic nu a împie decal pe Satan și pe ingerii lui nelegiuți, ca să nu-și continue calea nelegiuirii neconturbați, până ce nu va fi găsit potrivit la un anumit timp, ca să intervină și să-și manifeste puterea, pentruca oamenii să nu uite de tot Numele său. La toate aceste stăpâniri mondiale, cele trei grupe stăpânitoare, anume comerțul, politica și religia au fost scoase la iveală foarte pronunțat. În ultimul timp însă aceste trei elemente au pus la cale sub patronajul Diavolului o combinațiune pentru formarea celei mai iscusite și răuvoitoare stăpâniri mondiale a tuturor timpurilor. Anume, ei își desfășură activitatea sub numele creștinătate. Prin aceasta aceste stăpâniri mondiale susțin cu mândrie amăgitoare și defăimătoare de Dumnezeu, că ele ar fi împărăția lui Cristos depe pământ.

Fățăriia s'a ivit mai întâi pe timpul lui Enos, când poporul s'a numit după numele Domnului (1 Moise 4:26); a rămas însă pe zilele din urmă, în care ne găsim noi, ca să fim martori a unei fățării formidabile, ce n'a fost pe pământ. Această reprezentanție se dă sub denumirea de „Creștinătate”, și prin ea a amăgii Satana pe milioane de oameni, încal să creadă, că această organizație fățarnică ar fi expresiunea politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Egiptul, Assiria și Babylon una după alta au primit pedeapsa dela Iehova Dumnezeu. Scriptura arată clar și pe înțeles, că „creștinătatea” organizația cea mai puternică și iscusită a Diavolului trebuie să primească cea mai pătrunzătoare pedeapsă, ce s'a dat vre-odată unei stăpâniri mondiale. Pe timpul prăbușirii definitive a creștinătății, Satan va fi legat, ca să nu mai poată duce pe națiuni în rătăcire. În decursul veacurile, Dumnezeu a dat din timp în timp pedepse sistemului lui Satan,

aceste însă au fost numai preumbrirea pedepsei celei mari, îngrozitoare și atotcŭtropitoare, care în curând va pune capăt domniei lui Satan depe pământ.

Dorim să îndreptăm atenția acuma la culezanța unui unui reprezentant vizibil al lui Satan, la un rege rege Assirian din Vechime, și la pedeapsa îngrozitoare, ce i-a croit Domnul. Acest eveniment face aluzie la un pas pe mai departe întru desfășurarea scopului dumnezeesc, și face posibil cercetătorului, ca să câștige o pricepere mai bună despre aceea, ce se va întâmpla în ziua amenințătoare ce stă chiar înaintea noastră, mare și înfricoșătoare a Dumnezeului Celui Atotputernic. Ca să avem o cunoștință, cum își demonstrează Dumnezeu mânia împotriva trufiei și mândriei, vom arăta aici la pedeapsa ce i-a fost croită lui Sanherib, regele Assiriau. Ezechia era atunci regele lui Izrael, a poporului ales al lui Dumnezeu.

Înainte de svirea pe tron al lui Ezechia, regele Assirian a impresurat și a cuprins Samaria, care zace nemijlocit la nord de împărăția lui Ezechia, și pe mulți Izraeliți i-a prins și i-a deportat ca prizonieri. Dumnezeu a permis aceasta, deoarece Izraeliții l-au uilat și s'au spurcat cu Diavolul și cu zeii lui. În cartea a doua a Regilor în capitolul optsprezecelea stă scris: „Ezechia a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, înlocmai cum făcuse tatăl său David. A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat astartecele și a sfărâmat în bucăți șarpenele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Izrael arseseră până atunci tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan. El și-a pus încrederea în Domnul Dumnezeu lui Izrael; și dintre toți împărații lui Iuda cari au venit după el sau cari au fost înainte de el, n'a fost niciunul ca el. El s'a alipit de Domnul, nu s'a abătut dela el, și a păzit poruncile pe cari le dăduse lui Moise Domnul. Și Domnul a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut. El s'a răsculat împotriva împăratului Assiriei, și nu i-a năi fost supus... În al patrusprezecelea an al împăratului Ezechia, Sanherib, împăratul Assiriei s'a suit împotriva tuturor cetăților întărite din Iuda, și a pus stăpânire pe ele”.

Numele Sanherib înseamnă „zeul lunei” și este un simbol al păcatului. Acest împărat a pornit mai întâi împotriva dușmanilor Assiriei, și în urmă a pornit contra lui Ezechia, regele lui Iuda. Sanherib a impresurat toate cetățile întărite din Iuda și a pus stăpânire pe ele. La aceasta Ezechia a luat argintul și aurul din templu și din palatul împăratului și i-a dat lui Sanherib probabil, ca să îmblânzească mânia acestuia, și să-l abată dela planul său de a impresura Ierusalimul. Aici desigur că a arătat lipsă de credință în Dumnezeu, însă după aceasta Domnul l-a iertat. Sanherib a hotărît să pună stăpânire pe Ierusalim; însă înainte ce a început atacul, a trimis soli la Ierusalim, ca să ducă o solie regelui Ezechia, probabil, pentruca să nimicească încrederea lui Ezechia în Dumnezeu. El a crezut, că ar putea

sa dărâme credința și încrederea lui Ezechia față de Dumnezeu Iehova, și că acesta apoi va înceta cu rîșcoala lui, se va supune regelui Assiriei și Assiria va stăpâni apoi Palestina întreagă.

Solii lui Sanherib au compărut înaintea zidurilor Ierusalimului, se lăudau cu puterea cea mare a regelui lor și au defăimat pe Atotputernicul Dumnezeu. Când Ezechia a auzit solia disprețuitoare a regelui Assiriei, s'a înfricoșat tare. Și-a rupt hainele, s'a acoperit cu sac și a mers în casa Domnului. A chemat pe un sol și l-a trimis la Isaia, prorocul lui Dumnezeu, cu solia următoare: „Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară; căci copiii sunt aproape să iasă din pântecul mamei, și nu este putere pentru naștere. Poate că Domnul Dumnezeu tău, a auzit toate cuvintele lui Rabsache, pe care l-a trimis împăratul Assiriei, stăpânul său, să batjocurească pe Dumnezeu cel viu, și poate că Domnul Dumnezeu tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care te-a auzit. Înaltă dar o rugăciune pentru ceilalți cari au mai rămas”. — 2 Regi 19:3, 4.

Prorocul Isaia a avut încredere în Dumnezeu. El a avut încredere neștrămutată în El, și Domnul l-a îndrumat ce să facă. Și Isaia a trimis regelui Ezechia solia următoare: „Iată, ce să spunești stăpânului vostru: Așa vorbește Domnul: Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit și prin cari m'au batjocorit slujitorii împăratului Assiriei. Voi pune în el un duh, care îl va face ca la auzul unei vesti pe care o va primi, să se întoarcă în țara lui; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui”. --- 2 Regi 19:6, 7.

Regele Ezechia, care prin solia, pe care a primit-o de la profetul Domnului, s'a întărit în credință a respins pe solii lui Sanherib. După aceasta Sanherib a scris o scrisoare obraznică către regele Ezechia, și a trimis pe solii lui cu scrisoarea la regele Ezechia. În scrisoarea acea-

sta a zis: „Să nu te înșele Dumnezeuul tău, în care te încrezi, zicând: Ierusalimul nu va fi dat în mâinile împăratului Assiriei. Iată, ai auzit ce au făcut împărații Assiriei tuturor țărilor, și cum le-au nimicit; și tu să fii izbăvit! Dumnezeii neamurilor pe cari le-au nimicit părinții mei, au izbăvit ei oare pe Gozan, Haran, Refel, și pe fiii lui Eden din Telasar?” — 2 Împărați 19:10-12.

Ezechia a primit scrisoarea, a citit-o și s'a suit în casa Domnului și scrisoarea a prosternut-o înaintea Domnului. În necazul lui cel mare întreaga povară a adus-o înaintea Domnului și l-a rugat, ca să-i ajute. Nici un om, nu a chemat cândva în felul acesta pe Domnul, fără să nu fi fost răsplătit cumva pentru credința lui. Raportul din 2 Regi 19:15-19 sună: „Și Ezechia a făcut următoarea rugăciune Domnului: Doamne, Dumnezeu lui Israel, care șezi pe heruvimii! Tu ești singurul Dumnezeu a tuturor împărățiilor pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul Doamne, pleacă-ți urechia și ascultă! Doamne, deschide-ți ochii, și privește. Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabsache să batjocurească pe Dumnezeu cel viu. Da, Doamne, este adevărat, că împărații Assiriei au nimicit neamurile, și le-au pustii țările, și că au aruncat în foc pe dumnezeii lor; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn și piatră; și i-au nimicit. Acum, Doamne, Dumnezeu nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca să știe toate împărățiile, că numai tu ești Dumnezeu, Doamne!”

În clipa decisivă, Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Ezechia și a slăvit Numele său mare, care în mod arogant a fost defăimat de reprezentanții lui Satan de pe pământ.

W. T. din 15 Ianuarie 1933.

Taina Treimeii

„SPIRITUL Sfânt”; ce este el? Este Isus atît de mare ca „spiritul sfânt”, ori e mai mare? Pentru ce a spus Isus: „Tatăl meu este mai mare decît mine?” Taina treimeii a fost explicat oarecîndva în mod mulțumitor?

Preoțimea învață, că „spiritul sfânt” este a treia persoană a „treimeii dumnezeiești”. Cugetul răspîndit în general, este, că cuvîntul spirit, înseamnă o creatură spirituală. Aceiaș rădăcină de cuvînt, care foarte potrivit este tradus cuvînt, suflare sau respirație în românește este tradus cu duh sau spirit, și înțelesul adevărat al spiritului este putere nevăzută. Spiritul Domnului Dumnezeu este nevăzut pentru oameni și este puternic și pe drept se chiamă spirit sfânt, deoarece toată puterea lui Dumnezeu este sfântă. Spiritul sfânt nu este o persoană sau o creatură, și nici un text Scriptural nu îngăduie o

astfel de interpretare. Dacă Dumnezeu își pune spiritul sfânt pe o creatură, atunci aceasta este înzestrată cu putere și autoritate, ca să procedeze ca un reprezentant al lui Iehova. Dumnezeu a pus spiritul său, și David a declarat: „Spiritul lui Iehova vorbește prin mine, și cuvîntul lui este în limba mea”. (2 Samuel 23:2) Tot asemenea a dat Domnul spiritul său a înțelepciunii, bărbăților, care au fost însărcinați să execute anumite lucrări în legătură cu cortul întrunirii. (2 Moise 35:31-35) Acești oameni au primit autorizația și dreptul, ca să reprezinte pe Domnul Dumnezeu.

Profetul care a vorbit în locul lui Cristos, a scris: „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns, ca să binevestesc celor sărmani: m'a trimis ca să vindec pe cei zdrobiți la inimă; ca să prochem libertatea celor prinși, și deschi-

derea închisoarei celor încălugați: ca să prochem anul îndurării lui Iehova, și ziua răzbunării Dumnezeuului nostru". (Isaia 61:1, 2) Isus Cristos a citat profesia aceasta și a aplicat-o asupra sa. (Luca 1 versurile 18-21) Acest text scriptural arată, că spiritul sfânt este puterea și autoritatea, pe care Dumnezeu a dăruit-o Fiului sau iubit, Dumnezeu a autorizat pe Isus, ca să-l reprezinte și să vorbească cu autoritate în numele lui. Din nou spune profetul, vorbind în locul lui Iehova: „Pus-am spiritul meu peste dânsul; va răspândi dreptul între națiuni". (Isaia 12:1) Aceasta a fost ilustrat și prin uleiul ungerii, care a fost turnat pe capul preotului, și prin care act a fost înzestrat cu autoritate. Acuma Iehova a pus spiritul Său peste Fiul Său iubit și l-a uns, ca să-l reprezinte.

Despre ungerea Fiului lui Dumnezeu cu spiritul sfânt, stă scris: „Iubit-ai dreptatea și ai urit nedreptatea; deaceia, Dumnezeule, Dumnezeul tău te-a uns pe tine cu undelemn al bucuriei, mai presus de părtașii tăi". (Evrei 1:9; Psalm 45:7) Stă scris mai departe: „Pe Isus cel din Nazaret, cum l-a uns Dumnezeu cu spiritul sfânt și putere; care a umblat din loc în loc făcând bine și tămăduind pe toți cei împilați de către Diavolul, pentrucă Dumnezeu era cu Dânsul". — Fapte 10:38.

Aceste texte scripturale dovedesc definitiv, că spiritul sfânt nu este o persoană, astfel deci nici nu este o persoană a treimei dumnezeiești. Ele dovedesc, că spiritul sfânt este puterea sfântă a lui Iehova, pe care o dă Fiului său iubit și altora, pe cari i-a împuternicit ca să-l reprezinte. Aceste și alte texte scripturale descopăr greșala învățături lui Satan despre încarnațiune și treime, și arată, că preoțimea a reprezentat fals pe Dumnezeu, și o face și azi.

Isus a fost un om desăvârșit, anume singurul om desăvârșit, care a trăit pe pământ, exclusiv Adam, pe vremea când era în Eden. Omul desăvârșit Isus stătea pe țărmurul râului vijelios Iordan, și a mărturisit, că a fost devotat cu credincioșie Părintelui Său. Acolo a pus Dumnezeu spiritul Său sfânt peste El, și l-a înzestrat cu deplină putere și autoritate, să vorbească în numele lui Iehova. Acolo a început Isus opera lui cea mare. El a fost desăvârșit, sfânt, nevinovat și deosebit de păcătoși. Profetul lui Dumnezeu scrie despre El: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale; Deaceia, te-o binecuvântat Dumnezeu pe vecie". (Psalm 45:2) El a fost întruchiparea adevărată a adevărului, umilinței și dreptății. El a vorbit adevărul cu curaj și pe față. „Niciodată n'a vorbit vre-un om, ca omul acesta". (Ioan 7:16) Motivul acestui fapt a zăcut în aceea, că El era desăvârșit și cu inimă neîmpărțită s'a silit la aceea, ca să facă voia lui Iehova. El a venit, ca să vestească solia, pe care Tatăl său i-a încredințat-o. „Căci Eu n'am vorbit dela Mine însumi, ci Tatăl, care M'a trimis. El însuș M'a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu, că porunca Lui este viața vecinică. Deaceia lucrurile pe cari le spun,

le spun așa, cum Mi le-a spus Tatăl". (Ioan 12 versurile 49, 50) Dumnezeu L-o trimis în lume, ca să vestească adevărul, și El a vorbit adevărul El a zis: „Eu pentru aceasta m'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul meu". (Ioan 18:37) De aci urmează, că toți aceia, cari se contrazic cu cuvintele lui Isus sau cari le neagă, nu vorbesc adevărul.

Ascultați deci cuvintele lui Isus și luați seama, că el înfierează pe învățătorii încarnațiunii și a dogmei treime, ca pe reprezentanții Diavolului, a celui mai mare mincinos din toate timpurile. Preoțimea din zilele lui, care atunci a refuzat, ca să dea ascultare cuvintelor sale, i-a zis Isus în cuvinte clare: „Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, m'ați iubi și pe mine, căci eu am ieșit și vin dela Dumnezeu: n'am venit dela mine însumi, ci el m'a trimis. Pentruce nu înțelegeți vorbirea mea? Pentrucă nu puteți asculta cuvântul meu. Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentrucă în el nu este adevăr. Oricecâtzori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii". (Ioan 8:42-44) Preoții cari învăță dogmele încarnațiunii și a treime și continuă să le învețe, se codesc, ca să asculte adevărul și să-l urmeze, și astfel se înrolează în rândurile aceleias clase, în care a înrolat Isus pe farisei.

Învățătorii treime spun: „Dumnezeu, Isus și spiritul sfânt sunt una, asemenea în putere, în persoană și eternitate, și trei sunt într'unul". Dimpotrivă, Isus a declarat: „Tatăl meu este mai mare decât mine". (Ioan 11:28) Preoțimea din contră spune: „Isus a fost și propriul său tată". Preoțimea nu învață adevărul, deoarece relația adevărată între Dumnezeu și Isus este aceea dintre un tată și fiu, și relația aceasta Isus a recunoscut-o oricând. El a vorbit: „Căci Tatăl iubeste pe Fiul, și-i arată tot ce face; și-i va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați". — Ioan 5:20.

Sfânta Scriptură mărturisește, că numai singurul Dumnezeu are nemurire. (1 Timotei 6:16) Aceasta înseamnă, că Isus când stătea pe țărmurul Iordanului, nu era nemuritor și astfel nici nu era asemenea lui Dumnezeu. Cuvintele proprii ale lui Isus sunt o dovadă mai departe pentru aceea, că nu a fost Părintele lui însuș și nici nu era asemenea lui Dumnezeu în putere și existență vecinică. „Căci dupăcum Tatăl are viața în sine, tot așa a dat și Fiului său să aibă viață în sine. Și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului". (Ioan 5:26, 27) Poporul să judece, dacă Isus adevărul l-a vorbit aici; dacă el a vorbit adevărul, atunci din aceasta poporul trebuie să tragă necondițional concluzia, că preoții, care învață treimea, sunt niște martori falși.

Isus a vorbit către mulțimea poporului: „Lucrați nu pentru mâncarea peritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața vecinică, și pe care v'o va da Fiul omului, căci Tatăl, adecă

însuș Dumnezeu, pe el l-a însemnat cu pecetea lui". (Ioan 6:27) Din nou a vorbit către iudei: „Am multe de zis despre voi și de osândit în voi: dar Cel ce m'a trimis, este adevărat: și eu, ce am auzit dela el, aceea spun lumii. Ei n'au înțeles că le vorbea despre Tatăl". — Ioan 8:26, 27.

Isus de repetate ori a vorbit despre sine, ca despre Fiul lui Dumnezeu, creace dovedește, că nu era Tatăl lui însuș. (Ioan 9:35) Intrucât s'a mărturisit ca pe Fiul lui Dumnezeu, iudeii l-au învinuit că defaimă pe Dumnezeu. Preoțimea din timpul acela, exact cași acum, nu a voit să accepte adevărul.

Lazar, pretenul lui Isus, s'a îmbolnăvit, și Isus a fost vestit despre aceasta, și a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu pentruca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea". (Ioan 11:1) După ce a vorbit cu surorile mortului, și le-a atras atenția asupra speranței învierii, s'a rugat acolo în prezența martorilor la Tatăl său și a zis: „Tată îți mulțumesc, că m'ai ascultat. Știam că totdeauna mă ascuți; dar vorbește astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă, că în m'ai trimis". Dacă preoțimea ar fi avut drept cu învățăturile ei, atunci Isus ar fi făcut aici o înșelăciune. Cuvintele lui însă arată clar, că el nu a reogândit niște lucruri false, ci s'a rugat în adevăr către Dumnezeu, Tatăl său, și că a învățat adevărului despre înviere, pe care Dumnezeu a sîpus-o puterii sale.

Când a învățat pe ucenici despre privilegiul lor de a se ruga, nu le-a spus, să se roage către el — către Isus, Fiul, — că doară ar fi asemenea Tatălui, ci a vorbit: „Deci astfel să vă rugați voi: Părintele nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele tău". (Matei 6:9) „Și orice veși cere în numele meu, voi face, pentruca Tatăl să fie proslăvit în Fiul". — Ioan 11:13.

Iehova Dumnezeu este marele dăltător de viață

tuturor creaturilor, care respiră. El dădu viața lui Isus, Fiul său iubit. El a trimis pe Fiul său pe pământ, pentruca să depună baza împăcării oamenilor cu Dumnezeu, și pentruca să le dea viață prin Fiul. Omul mănâncă hrană materială pentru susținerea corpului său. Isus se compară cu pâinea, în înțelesul, că credința în el, în sângele lui vărsat și în lucrul, pentru care Tatăl său l-a trimis să-l execute, câștigă pentru om hrana care susține viața. Pentru aceasta a vorbit despre dăruirea vieții: „Dupăcum Tatăl care este viu m'a trimis pe mine, și eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine mă mănâncă pe mine, va trăi și el prin mine". (Ioan 6:57) Aceasta este încă o dovadă, că Isus nu este Tatăl său propriu.

Când Isus era la ucenicii lui, le-a învățat calea, care duce la viață. Dacă oricine vrea să primească viață, trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu, Tatăl. El a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine". (Ioan 14:6) Prin aceasta a dat dovada, că calea Tatălui său pentru împăcare, este Fiul său iubit, Cristos Isus.

Isus a învățat pe ucenicii lui, că el trebuie să plece și să se întoarcă, și în urmă pe aceia, cari au stăruit cu credincioșie în credință, îi va lua la sine, și că împărăția sa își va întemeia-o. Ucenicii lui l-au întrebat, când se va întâmpla aceasta, și cum vor ști aceasta. Isus a răspuns: „Despre ziua aceea, și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl". (Matei 24:36) Dacă Isus, când a vorbit cuvintele acestea ar fi fost asemenea în putere și vecinicie Dumnezeului său, cum afirmă preoțimea, atunci desigur nu ar fi zis, că numai Tatăl său o știe. Explicația lui lămurită a finit la aceea, că Tatăl său a știut ceva, ce el, Isus, atunci nu a știut.

W. T. din 15 Ianuarie 1933.

Organizația tipică a lui Dumnezeu

LA muntele Sinai în Arăbia, Dumnezeu Iehova a făcut un legământ sau un contract solemn cu iudeii, pe baza legilor, pe care i le-a dat acolo. Profetul Moise a fost mijlocitorul acelu legământ al legii. Că Moise însă a fost o ilustrație sau umbră a unuia mai mare, care a trebuit să vină, cum mărturisește aceasta el însuș în 5 Moise 18:15 și 18: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi un prooroc ca mine: să ascultați de el... Le voi ridica din mijlocul lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci eu".

Acest legământ al legii a preumbril, că Dumnezeu va face un legământ nou, cu Isus Cristos ca mijlocitor, prin care vor veni binecuvântările pentru popor. Dovada pentru aceasta se găsește în Evrei capitolele opt și nouă.

Era scopul lui Dumnezeu, ca prin iudei sau

Izraeliți să facă icoane, cari au închipuit în umbră, cum se va desvolta îngrijirea cea mare pentru răscumpărarea și mântuirea familiei umane. Toate celelalte națiuni de pe pământ erau sub stăpânirea lui Satan și au cinstit ori pe însuș Diavolul ori ceva altul tot din creațiunea Diavolului. Fără scut și apărare, fără un învățător, pentru a conduce pe Izraeliți pe calea dreaptă, Satan i-ar fi înșelat și întreaga lume din nou ar fi condus-o la nelegiuire. Dacă Izraeliții nu ar fi crezut în Dumnezeu, și nu numai pe el singur l-ar fi adorat, atunci nu ar fi avut nici un scut și nici un învățător ca conducătorul lor. Dumnezeu dădu deci poporului acestuia legea sa și i-a poruncit, ca să nu aibă alți dumnezei afară de el. Iehova a întemeiat între Izraeliți adevărata religie și a-nume spre binele lor propriu. Dumnezeu a constituit hotărîrea sa și și-a dat cuvântul, că scopul său va fi executat. El a trebuit să fină inviolabil

cuvântul său și să-și execute hotărîrea precum a fost întocmit de el. -- Isaia 55:11; 46:11.

Măreția lui Dumnezeu nu i-ar fi îngăduit, ca să poruncească oarecărei creaturi, să i se închine, pentruca din aceasta el însuși să tragă ceva folos. Dacă Dumnezeu, care nu talora cu nimica neamului omenesc, ar fi înțeles strict la dreaptă, atunci pe oameni i-ar fi stărpit cu desăvârșire. Totuși iubirea lui l-a condus la aceea, ca să găsească o deslegare pentru liberarea omului; și deoarece hotărîrea aceasta a pus-o la cale, o va și executa. Motivul, pentru care Dumnezeu a încheiat legământul legii cu Izrael, se poate reda în următoarele cuvinte: Întâi, legământul legii a fost făcut spre binele poporului, pentruca să servească ca măiestru conducător până la venirea mântuitorului Isus; a doua, pentruca poporul Izrael și omenirii întregi să dovedească, că nimeni nu poate să primească binecuvântările prin năzuințele sale personale; și a treia, pentru a dovedi clar necesitatea unui mare mântuitor, mijlocilor și liberator.

Timp de patruzeci de ani a condus Dumnezeu pe copiii lui Izrael prin pustiu, înainte ce le-a îngăduit, ca să intre în țara Canaanului. În cursul acestui period au avut ocazie, să învețe multe lecțiuni. Experiențele lor în pustiu sub conducerea lui Moise, erau tipice, deoarece au preumbrat experiențele creștinilor, cari în cursul periodului de pustiu a vârstei creștine, au pășit pe urmele lui Cristos Isus; în cursul vârstei creștine nașionile popoarelor ne-îndee au avut cărmăzătoarele, întrucât au cărmuit sub conducerea supremă a „zeului lumii acesteia”, adică a lui Satan, a Diavolului. (2 Corinteni 4:4) La sfârșitul periodului de patruzeci de ani, Izraeliții au intrat în Canaan, numit acum Palestina; acolo Domnul și pe mai departe a avut legături cu dânșii și l-a folosit încă, ca să formeze icoane preumbritoare a lucrurilor mai bune din viitor, întrucât s'au referit la împărăția sa și la liberarea și binecuvântarea oamenilor.

Dumnezeu a îngăduit mai târziu Izraeliților, ca să aibă un împărat. Saul a fost uns ca primul împărat al acestui popor. După o scurtă domnie a sa, Domnul i-a poruncit, ca să sfârșească pe amelechiți, care făceau parte de popoarele care reprezentau sistemul mondial al lui Satan. Amelechiții s'au împotrivit cu dușmănie, poporului lui Dumnezeu, când acesta intra în Canaan, întrucât au îngăduit Diavolului să-i folosească pentru scopul acesta. Nelegiuirea lor a atins aici culmea.

Saul însă a neglijat și a refuzat, ca să se supună îndrumărilor Domnului, cu toate că s'a angajat ca să facă aceasta. Din cauza neascultării sale a fost lepădat ca împărat. Samuil profetul a vorbit către împăratul Saul incredințat fiind de Domnul: „Ii plac oare Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnu-

lui, te lepădă și el ca împărat”. -- 1 Samuil 15:22, 23.

Lepădat din partea Domnului, Saul a căutat liniștire și mângăere la Diavol, întrucât a intrat în legătură cu tovarășii Diavolului, cu spiritele rele. În cartea întâia a lui Samuil, capitoul douăzecișoptulea ni se raportează, cum a căutat Saul o lămurire la o sedință spiritistă la vrăjitoarea din Endor. Ce a pățit Saul, reprezintă în umbră ceea ce a fost experiența așanumitelor biserici „creștine”. Cum se spune prin profetul Ieremia, Dumnezeu a plantat biserica adevărată, ca o viță nobilă, astăzi însă vedem cum s'a preschimbat în vița degenerată a unei vițe străine pămăntene. (Ieremia 2:21-23) Așanumitele biserici „creștine”, ca sisteme, au părăsit pe Domnul, și s'au alăturat Diavolului. La acesta caută ei acum mângăere și ajutor, întrucât întregiu o legătură cu spiritele rele. Aceste sisteme tulbură poporul, ele sunt o parte a organizației Diavolului, care în cuvintele Domnului este amintită cu numele „Babilon”, și numele acesta este a se aplica și la sistemele bisericesti. Ele s'au amestecat cu toate nașionile și slăpănitorii pământului, și acestea au bătut din învățăturile lor false. Despre ele stă scris în Apocalips 17:1, 2: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; și locitorii pământului s'au îmbătut de vinul curviei ei”. Asemenea icoanei lor aceste sisteme nelegiuite paradează în fața poporului în numele Domnului, pentruca să ducă în rătăcire pe oameni. Dumnezeu însă le-a lepădat precum a lepădat pe vremuri și pe Saul.

După Saul, David a devenit împărat. Numele „David” înseamnă „iubit”, și David în umbră reprezintă pe aceia, cari iubesc pe Domnul și îi sunt credincioși. Diavolul a căutat ca pe orice cale posibilă să ucidă pe David, deoarece acesta era credincios lui Dumnezeu. David nu era un om desăvârșit, și totuși stă scris, că Dumnezeu l-a numit „un om după inima sa”. (Fapte 13:22) Aceasta s'a întâmplat pentrucă David era credincios față de Domnul. Oricecâteori din pricina slăbiciunii sale naturale a săvârșit căle o nedreptate, îndată a fost gata, să-și recunoască păcatul înaintea lui Dumnezeu și să-l roage de iertare; și în toate împrejurările vieții sale a reprezentat pe Domnul în credincioșie. David a preumbrat pe creștinii adevărați, cari se luptă lupta bună a credinței și cari refuză, ca să facă compromise cu Diavolul sau cu oarecare parte a organizației sale. După David a urmat domnia pacinică și glorioasă a lui Solomon, care a preumbrat domnia pacinică și strălucită a marelui prinț al păcii, a Cristosului în mărire.

Purtarea lui Dumnezeu cu Izrael în cursul unui lung period de timp, arată mai departe, cum a folosit pe poporul acesta și ca pe un martor pentru sine însuși. În multe cazuri s'a dovedit Izrael necredincios față de Domnul și s'a abătut dela el, și adeseori a strigat apoi către el, și el a ascultat strigătul lor și i-a liberat din mâna dușmanilor. Aceste experiențe au preumbrat, cum Domnul întru exercitarea îndurării sale iubitoare la timpul hotărît va libera pe toți oamenii, cari

vor chema în ajutor numele său și îl vor servi.

Sion este numele organizației generale a lui Dumnezeu. Careva parte a organizației sale asemenea se va numi pe drept Sion. Când Izrael, în armonie cu Dumnezeu, era poporul lui Dumnezeu, atunci națiunea aceasta a fost o parte constitutivă a organizației lui Dumnezeu, și prin urmare s'a numit Sion. Când Izraeliții erau în prisoarea din Babilon și când au fost invitați, ca să cânte o cântare din Sion, atunci au plâns aducându-și aminte de Sion și și-au adus aminte, că ce fericit era acel popor, când încă era o parte a organizației lui Dumnezeu și a ascultat de el. — Psalm 137:1—3.

Poporul Izrael organizat în o națiune și stând în relație de legământ cu Dumnezeu, a fost un exemplu a Sionului adevărat, pe care Dumnezeu și l-a ales de locuință, și din care strălucește. În psalm 132:13 stă scris: „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a lui”. Și în Psalm 50:2 citim: „Din Sion, care este intruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu”. Satan natural că mereu s'a luptat împotriva Sionului. Adeseori a amăgit pe poporul ales al lui Dumnezeu, de a se abate dela Dumnezeu și să

se dea la închinare diavolească. A se desface dela un legământ făcut cu Dumnezeu, și a adora idoli, era o legătură ilegală cu Cel nelegiuit. Faptul acesta Domnul l-a numit curvie cu alți zei și a pedepsit pe Izrael din pricina aceasta. Dacă însă Izrael s'a călit și s'a întors și a cerut iertare, atunci Domnul din nou l-a așezat în situația lui de favoare de odinioară. (Judecători 3:1—12) Dumnezeu a știut, că Satan a amăgit pe Izrael, ca să se abată dela el, și pentru aceasta a arătat față de Izrael bunătate și îndurare. Când Izraeliții erau înșelați de Diavol și apăsați greu de dușman, iarăș mereu au strigat la Domnul, și el i-a ascultat și i-a liberat din mâna dușmanului lor. — Vezi Judecători 6 și 7.

Cu toate că cei mai mulți Izraeliți au devenit necredincioși, totuși nu a trecut nici o vreme dela zilele liberării lui Izrael din Egipt până la venirea lui Cristos Isus, ca Domnul să se fi lipsit de martori pe pământ. Unii din acest popor lipic au rămas credincioși Domnului până la venirea Celui puternic, a cărui icoană sau ilustrație profetică a fost Moise.

W. T. din 15 Ianuarie 1933.

Brațul lui Iehova

NUMAI Biblia dă o lămurire mulțumitoare omului despre Cel Prea Înalt, Dumnezeul vecinic. Scriptura conține explicații interesante despre numirile deosebite, sub cari Creatorul se descopere oamenilor.

Există numai o mare Cauză a tuturor lucrurilor: El, care trăiește din vecinicie în vecinicie, și numele căruiia singur este Iehova. (Psalm 90:2; 83:18) Dela început numai singur el a posedat nemurirea, el „pe care nimenea dintre oameni nu l-a văzut și nici nu-l poate vedea”, deoarece este de natură dumnezeiască. (1 Timotei 6:16) El declară în cuvântul său: „Eu sunt Domnul și nu este nimeni altul, afară de mine nu este Dumnezeu”. (Isaia 45:5) „Eu sunt Domnul, acesta este numele meu, și slava mea nu o voi da altuia, nici cinstea mea idolilor”. — Isaia 42:8.

El se arată creaturilor sale sub diferite denumiri, și fiecare din numirile sale are o însemnătate adâncă.

Numele Dumnezeu apare în Biblie în legătură cu începutul creațiunii, cum se amintește în 1 Moise 1:1. Numele aceste se referă la el în-deosebi ca la Creatorul cerului și a pământului și Dătătorul suflarei de viață pentru toate creaturile. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele depe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce merg pe el”. (Isaia 42:5) Numele acesta îl face cunoscut pe el, ca pe cel Prea Înalt și se referă la el ca la autorul creațiunii întregi.

Mai departe s'a descoperit sub numele Dumnezeu Atotputernic, cum este arătat în 1 Moise 17:1. Numele aceste apare mai întâi în însem-

narea cuvintelor, pe care Dumnezeu le-a îndreptat către Avraam, când a făcut un legământ cu el. Atunci cam în felul următor a vorbit Dumnezeu către Avraam: „Am făcut un legământ și astăzi îl fac cu tine, ca tu să devii Tatăl multor națiuni, și aceasta se va arăta și prin numele tău, care de acum încolo va suna altcum. Eu sunt Dumnezeul atotputernic”.

Numele „Dumnezeul atotputernic” era pentru Avraam o chezeșie sigură pentru capacitatea nelimitată a marelui Vecinic, de a duce la împlinire scopul său exprimat. Avraam era pe atunci un om înaintat în vârstă. Femeia sa a depășit vârsta la care se mai poate naște copii. Dumnezeu a avizat pe Avraam, că va primi un copil prin femeia sa bătrână. Iehova în principiu a vorbit următoarele: „Numele meu, Dumnezeul atotputernic, este o asigurare, că aceasta se va întâmpla”. Numele acesta caracterizează puterea nemărginită a lui Iehova. Numele „Dumnezeul atotputernic” înseamnă pentru toți credincioșii, că puterea lui este nelimitată, și la Dumnezeu înseamnă a vrea un lucru, care se va și efectua.

Pe mai departe Dumnezeu s'a descoperit sub numele „Iehova”. Traducătorii numele acesta l-au tălmăcit numai ca „cel ce există priu el însuși”. Înseamnă însă cu mult mai mult decât aceasta. El arată scopul lui Dumnezeu cu privire la poporul său. Dumnezeu a ales pe Izrael ca pe poporul lui deosebit, și Iehova a fost numele național, sub care poporul l-a cunoscut. El a îndrumat pe Moise ca să meargă la Izraeliți, și să le spună, că Iehova l-a trimis; și cuvintele pe mai departe ale lui Dumnezeu adresate către Moise care explică scopul său, descopăr înțelesul nu-

melui „Iehova”. El a zis: „Eu sunt Domnul, eu va voi izbăvi din muncile grele cu care vă apasă Egipteni, va voi izbăvi din robia lor, și va voi scapa cu braț întins și cu mări judecări. Vă voi lua ca popor al meu, eu voi fi Dumnezeul vostru, și veți cunoaște, că eu, Domnul, Dumnezeul vostru va izbăvesc de muncile cu care vă apasă Egipteni. Eu va voi aduce în țara pe care am jurat, că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, eu va voi da-o în stăpânire; Eu Domnul”. (2 Moise 6:6-8) Deci numele Iehova pentru poporul ales al lui Dumnezeu este o aluzie plină de însemnătate la scopul lui cu el și în deosebi cu Cristos Isus și alegerea sau adunarea lui.

Pe mai departe Dumnezeu cel mare s'a arătat sub titlul „Cel Prea Înalt”. Acest nume sau titlu arată relația cu întreaga creațiune și se referă la Dumnezeu ca la Cel mai suprem domnitor peste toate puterile și principii. Totul și orice posedă o oarecare creațiune există în urma voinței Celui Prea Înalt, și atârână dela voința acestuia. El este peste toate. Nimenea nu este asemenea lui, și nici o putere nu-l poate împiedeca de a-și duce voința la îndeplinire. Numele arată supremația și suveranitatea acestuia, căruia la timpul hotărârilor să i se supună toate domniile, puterile și creațiile. El este autorul, plănuitorul, realizatorul și împlinitorul scopului său. El lucrează prin mijloacele sale alese de el, pentru executarea voinței și hotărârilor sale. „Cel Prea Înalt nu locuiește în locuințe făcute de mână de om”.

Este o necăzire și o defăimare a numelui său, de a învăța oamenilor, că trei dumnezei sunt în unul și unul în trei. Iehova, marele Dumnezeu mult mai mult este separat și deosebit cu desăvârșire de toți alții. *El este Creatorul, toți ceilalți sunt creaturile sale.*

Cristos Isus este Fiul lui Dumnezeu. Numele cu care este numit mai întâi în Sfânta Scriptură, este „cuvântul” sau „Logos”, adică gura, cuvântul sau vorbitorul ca unelaltă a lui Iehova. El a fost începutul creațiunii lui Dumnezeu, și dela timpul acela este el măestrul reprezentativ, prin care Iehova Dumnezeu a creat toate lucrurile, care au fost create. — Ioan 1:1-3.

Cuvântul ebraic „Elohim” a fost tradus cu „Dumnezeu”. Marele Iehova este Dumnezeu. Fiul, Logos, este un Dumnezeu. Numele „Dumnezeu” se aplică în general la cei puternici, și se folosește și pentru îngeri și pentru judecători. Numele „Dumnezeu” caracterizează deci în mod potrivit pe Fiul lui Dumnezeu, deoarece acesta este un puternic. Numele „Dumnezeu” i se cuvine pe drept, deoarece el este reprezentantul folosit de marele Creator la creerea tuturor lucrurilor. Numirile „Iehova”, „Dumnezeu atotputernic” și „Cel Prea Înalt” în Scriptură niciodată nu se referă la Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Isus însuși mărturisește, că el este începutul creațiunii lui Dumnezeu, „martorul credincios și adevărat, începutul creațiunii lui Dumnezeu”. (Apocalips 3:14) Mai departe a zis: „Domnul m'a făcut cea dintâi dintre lucrările lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale lui. Eu am fost așezată din

vecinicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărimă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față, când a tras o zare pe fața adâncului”. — Proverbe 8:22-27.

Când a sosit timpul pentru creerea omului, Iehova Dumnezeu probabil că către Fiul său s'a adresat, Logosul, cu următoarele cuvinte: „Să facem un om după chipul și asemănarea noastră”. (1 Moise 1:26) Mai târziu, după ce omul a păcătuit, Iehova iarăși s'a întors către Fiul său și a zis: „Iată, că omul a ajuns ca unul din noi, cunoscând binele și răul”. — 1 Moise 3:22.

Omul își întinde brațul către ceva, ce are de scop să efectueze. Brațul este un simbol al puterii aplicate. Este și un simbol al puterii, pe care cineva lasă să se efectueze din partea altuia. Logosul, Fiul lui Dumnezeu, în Scriptură deseori este numit brațul lui Iehova. Următoarele texte scripturale sprijinesc această concluzie: „Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul lui. Iată că plata este cu el, și răsplătirile vin înaintea lui”. (Isaia 40:10) „Domnul își descoperă brațul său sfânt”. (Isaia 52:10) „Cui s'a descoperit brațul lui Iehova?” (Isaia 53:1) „Eu am făcut pământul, pe oameni, și dobitoacele care sunt pe pământ, cu puterea mea cea mare și cu brațul meu întins și dau pământul cui îmi place”. Ieremia 27:5.

Aceste texte scripturale arată, că Iehova Dumnezeu, marele Creator, s'a folosit de un altul, pentru a fi folosit ca unelaltă lui puternică pentru executarea scopului său. Cel mare pe care l-a folosit de unelalta sa, este Fiul său, Logosul, Isus, Cristosul. Pavel cu autoritatea ce a primit dela Dumnezeu a scris despre Isus, că „el este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin el au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin el și pentru el. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin el”. — Coloseni 1:15-17.

Textul scriptural citat arată lămurit, deosebirea dintre Dumnezeu, care este prima mare cauză a tuturor lucrurilor, și Logos, începutul creațiunii Creatorului suprem. Adam, omul desăvârșit, prin păcat s'a înstreinat dela Dumnezeu și urmarea a fost moartea. Hotărârea lui Dumnezeu pentru împăcarea omului, s'a preumbrat prin jertfirea de animale. Aceste jertfe au prezis simbolic, că a trebuit să se aducă jertfă viața unui om desăvârșit. Pe pământ însă nu era nici un singur om desăvârșit. Pentru aceasta Dumnezeu a transplăntat viața Fiului său iubit din ceruri pe pământ, pentru ca aceste să devină jertfa, care trebuia să ridice păcatul și să constituie baza pentru împăcarea omului.

W. T. din 15 Ianuarie 1933.